

D ů v o d y:

Jde jen o to, zda výkaz, o jaký tu jde, jest exekucním titulem čili nic. Vymáhající stranou jest Spojený báňský revír v M. a jde o vydobytí dlužných příspěvků k podpůrnému úrazovému fondu tohoto revíru. Báňským revírem jest rozuměti báňským hejtmanstvím uznané podle určitých pravidel (statutu) utvořené sdružení dolů, které se podle místní polohy a podle držebních, provozních a jiných poměrů nacházejí v přirozeném spojení a není členství při nich dobrovolné, nýbrž nucené, a má zřízením báňských revírů býti podporován rozvoj a zdar báňských podniků, za kterýmžto účelem mají býti také zřizovány revírní ústavy (§ 11 horního zákona, § 8 prováděcího nařízení k tomuto zákonu a § 4 zákona ze dne 21. července 1871 čís. 77 ř. zák. čís. 1). Z posledního roku přede dnem příklepu horní nemovitosti zadrželé příspěvky k takovýmto revírním ústavům požívají podle § 246 čís. 4 ex. ř. při rozvrhu výtěžku docíleného dražbou dolu přednostního práva. Z toho, co uvedeno, plyne, že báňské revíry slouží nejen zájmům svých členů, nýbrž i veřejnému zájmu, neboť mohou se utvořiti jen se svolením báňského úřadu a přísluší jim proto povaha veřejnoprávní korporace, z čehož vyplývá, že nutno i poplatkům k jednotlivým ústavům toho kterého revíru přiznati povahu veřejného poplatku, to tím spíše, an zákon sám, jak již uvedeno, přiznává jim dokonce přednostní právo při dražbě horního podniku. Je-li ve stanovách (statutech) báňským hejtmanstvím schválených stanovena přípustnost politické exekuce k vydobytí takovýchto poplatků, jest přípustná i podle čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. a dvorského dekretu ze dne 10. února 1832, čís. 2548 sb. z. s. a podle obdoby § 252 horního zákona a § 117 prováděcího nařízení k hornímu zákonu i exekuce soudní a jest výkaz o nedoplatcích potvrzený báňským revírním úřadem jako úřadem dozor nad báňskými revíry podle horního zákona vykonávajícím (§ 320 hor. zák.) exekucním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř. Potvrdil-li báňský revírní úřad v souzeném případě správnost, právní moc a exekucní způsobilost výkazu o nedoplatcích k podpůrnému fondu úrazového báňského revíru, stvrdil tím zároveň, že podle stanov Spojeného báňského revíru lze vésti pro nedoplatky ty exekuci politickou a jest proto výkaz o nedoplatcích těch jako formálně správný zároveň exekucním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř., zač takové výkazy již podle ustálené praxe horních exekucních soudů pokládány byly, a byla proto podle něho právem prvním soudem povolena navrhovaná exekuce. Zdali exekucní titul ten jest i věcně správným, nepřísluší soudu přezkoumávati.

Čís. 10039.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž rozhodnuto o odmítnutí jeho členu, jest přípustným rekurs.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 387/30.)

O d v o l a c í s o u d nevyhověl návrhu, by byl odmítnut jeho člen.
N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu a uvedl v otázce jeho přípustnosti v

d ů v o d e c h:

O odmítnutí soudce odvolacího soudu má se podle § 23 j. n. usnésti sborový soud, k němuž odmítnutý soudce náleží, pokud se soud odmítnutím nestal nezpůsobilým k usnášení. Rozhodnutí to přikáže se podle nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 24. března 1899, čís. 6569 některému civilnímu senátu. Tento senát nerozhoduje však jako soud odvolací ve věci samé a proto jest přípustný rekurs do napadeného usnesení (§ 519 c. ř. s. úsudkem z opaku a § 514 c. ř. s.).

Čís. 10040.

Předpisem § 142 obč. zák. jest se řídití také, bylo-li manželské spoluzití zrušeno bez soudního rozhodnutí.

Není zřejmou protizákonností, bylo-li dítě prisouzeno jednomu z rodičů za trvání faktického rozloučení manželského společenství, o jehož zavinění není ještě manželským sporem rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 410/30.)

O p a t r o v n í c k ý s o u d ponechal u matky dítě manželů, žijících fakticky odloučeně. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.
N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno usnesení opatrovnického soudu, že dítě má zůstatí u matky ve výživě a výchování. Do takového usnesení lze si podle § 16 nesp. říz. stěžovati jen pro zřejmou nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo pro zmatečnost. Stěžovatel stěžuje si pro nezákonnost a snaží se ji doličiti tvrzením, že nižší soudy obmezily protizákonným způsobem jeho otcovskou moc, přisoudivše dítě matce, ač bylo v rozvodovém sporu zjištěno, že neměla zákonného důvodu a práva odejítí z domácnosti stěžovatelovy ke svým rodičům, a že nemá nároku na rozvod manželství od stolu a lože, z čehož stěžovatel usuzuje, že nemá ani práva zadržovati mu dítě. Těmto vývodům nelze přisvědčiti. Otcovskou moc stěžovatelovu neobmezily teprve nižší soudy, učinil tak sám zákon ustanovením § 142 obč. zák., že při zrušení manželského společenství nerozhoduje otec o tom, u kterého z rodičů má býti dítě živeno a vychovááno, nýbrž soud. Vůle otcova nahraňuje se tu soudním rozhodnutím, soud pak musí se řídití zájmem dítěte. Dítě může býti přikázáno i onomu manželů, jenž jest sám vinen na rozvodu neb na rozluce manželství, vyžaduje-li tak prospěch dítěte. Ač § 142 obč. zák. upravuje výslovně jen případy, kde manželské společenství